

Мени уллу ауанам
Бар эди бир заманда,
Тургъандыла кёп адам
Солуп, кюн къыздыргъанда.

Чапыракъларым жассы,
Кём-кёк чапыракъларым!
Тургъанма туман басып,
Не толгъан айдан жарып.

Жибий кёк бутакъларым,
Жауунла бла хапар
Айта. Юсюм агъарып, –
Къонагъым болгъанды къар.

Чомарт эдим, барындан
Кесими аямагъан.
Жай! Къанатлыларындан
Манга къайсы къонмагъан?

Мында къартла, жашла да
Олтургъандыла, арып,
Чыпчыкъла да, къушла да
Болдула къонакъларым.

Ётдюле боранла да
Башым бла, гюрюлдей.
Тургъандыла ала да:
– Муну жыгъалмадыкъ! – дей.

Бутакъларым сыннганны
Ачыуун да кётюрдюм,

Барысына хар жанны
Мен берлигими бердим.

Энди уа къуу болгъанма,
Кёк чапыракъ жокъ менде.
Ауанасыз къалгъанма,
Атыма къуу турукъ дей!

Энди къанатлыла да
Кюсемейдиле мени,
Сайлайдыла ала да
Кёгерген тереклени.

Тургъанма асыу бола,
Энтта алай къалырма:
Къыш сууукъда, адамла,
Мен отугъуз болурма.

Ёлген да, жашагъаным
Кибик, этерме алай:
Кесим шуулдагъаным
Кибик, отум шуулдай!

Мен, от болуп, гюрюлдеп,
Жанарма къышхы кюнде:
«Былай ёледиле, – деп, –
Эрле, ёлюм келгенде!»

1961